

Maksimalpris paa Brænde fra vore Skove, naar man giver Tørveproducenterne Ret til at tage, hvad de vil, for deres Produkter. Der vil være saa meget mindre Rimelighed i at opretholde Maksimalpris paa Brænde, som vore Skovejere i mange Tilfælde kvier sig ved at skulle hugge i deres Skove og sælge Brændet. Navnlig de store Skovejere ser i adskillige Tilfælde hellere, at Skovene forbliver uangrebne, end at der skal hugges i dem, navnlig til de Priser, Maksimalpriserne foreskriver.

Der blev under Forhandlingerne i Landstinget i Gaar sagt, at hvis det viste sig, at Tørvefabrikanterne tog for høje Priser, saa kunde man senere fastsætte en Maksimalpris. Men det kan man ikke; thi naar Folk har solgt Produktionen til højere Priser, er det selvfølgelig ganske ugørligt at fastsætte en rimelig Maksimalpris. Handler, der er afsluttede, Kontrakter, der er oprettede, kan ikke annulleres ved, at man fastsætter en Maksimalpris, man bliver nødsaget til at bøje sig for de Handler, som er foregaaet. Naar man nu opgiver Maksimalprisen, er det dermed givet, at man ikke kan genindføre den i Løbet af Sommeren.

Det ærede Medlem fra Herning paa-stod, at Maksimalprisens Ophævelse vilde fremme Produktionen af Tørv. Det tror jeg er ganske urigtigt. Jeg har overværet mange Diskussioner om Maksimalpriser og Frihandel, hvor Tørvefabrikanter har været til Stede; jeg har ikke faaet det Indtryk ved disse Diskussioner, at Tørvefabrikanterne ved at faa Frihandel tilsigtede en større Produktion. Jeg tror, man maa regne med, at Forholdet vil blive lige det modsatte, at de ved Udsigten til at kunne tage, en hvilken som helst Pris de lyster, vil gøre sig betalt paa den Maade, at de vil tage den højere Pris for en ringere Produktion. Tørveproduktionen har sin særegne Beskaffenhed, og naar vi kommer hen paa Eftersommeren, er Tørvefabrikanterne i Almindelighed utilbøjelige til at fortsætte med Produktionen, thi de har i mange Tilfælde ved daarligt Vejrlig i August og September haft store Vanskeligheder ved at faa Produktionen ført igennem paa en saadan Maade, at de kunde have Fordel af den. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de nu, da der vil blive sat en meget høj Pris, vil indskrænke Produktionen i Forhold til den Udstrækning, den ellers vilde have faaet. Og Følgen vil saa blive lige det modsatte af, hvad det ærede Medlem fra Herning profeterer.

For øvrigt er det ganske ugørligt at

producere Tørv her i Landet i ubegrænset Mængde. Produktionen skal holdes indenfor en vis Grænse; thi det kan ikke nytte noget at producere mere, end man kan faa transporteret rundt i Landet. I 1918 havde vi Maksimalpriser, og da havde vi den største Produktion af Tørv, som Landet nogen Sinde har haft, altsaa trods Maksimalpriserne. Men denne Produktion var større end Landets Evne til at forbruge; og havde Staten ikke i 1918 købt for flere Millioner Kroner Tørv af Tørvefabrikanterne og oplagret dem til senere Forbrug, saa var Produktionen ikke blevet saa stor, som den blev. Thi Tørvefabrikanterne vidste meget vel, at det var ugørligt at faa hele den store Produktion transporteret ud til eventuelle Forbrugere. De maatte regne med, at Produktionen var større end Af-sætningen, og det vidste vi ogsaa i Brændselsnævnet. Følgen var, at vi kom Tørvefabrikanterne til Hjælp ved at aftage en væsentlig Del af Produktionen til Oplagring for senere Tidens vanskelige Forhold. Nu er Transportvanskelighederne blevet noget mindre, dog ikke saa overordentlig meget mindre end i 1918. Den Dag i Dag mangler Statsbanerne 1 000 Vogne pr. Dag. Undertiden har vi været oppe paa en Vognmangel af ca. 3 000 Vogne pr. Dag, og det er navnlig i Sommermaanederne, at Vognmangelen er størst.

Det ærede Medlem fra Herning sagde, at Maksimalpriserne blot førte til, at Folk kom til at betale de daarligste Tørv med den højeste Pris. Det er ganske urigtigt. Saaledes som Maksimalpriserne har været fastsatte med Afdrag i Prisen i Forhold til Tørvenes mindre Godhed, er det vel rigtigt, at der er betalt en i Forhold til Varmeværdien noget højere Pris for de daarlige Tørv end for de gode. Men det drejer sig kun om et Par Kroner pr. Ton, og den nævnte Ordning er truffet med fuld Føje, idet man vilde komme de Fabrikanter, der ejede de daarlige Moser, til Hjælp ved Fabrikationen. Det koster akkurat lige saa meget at fabrikere daarlige Tørv som gode Tørv, og da vi ogsaa paa Sjælland, hvor de daarlige Moser ligger, havde Brug for Tørv, maatte man fastsætte den Skala, som nu har været gældende det sidste Aars Tid. Men det er utvivlsomt, at nu, efter at man har fastsat, at Tørvefabrikanterne selv kan bestemme Prisen, vil de daarligste Tørv blive betalt med den højeste Pris. Derom er der ingen Tvivl. Kravet om de høje Priser foreligger nemlig her paa Sjælland, hvor man har de daarlige Moser. Det er her paa Sjælland, man har krævet